

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. V. Q.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-39077-2/ČJ-2018-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 78 A 1/2019 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce vycestoval ze země původu letecky do Ruska a poté bez cestovního dokladu, víza či povolení k pobytu cestoval spolu s dalšími osobami automobilem přes Českou republiku do Spolkové republiky Německo. Krátce po překročení hranice byl

žalobce zadržen německými orgány, předán do České republiky, zajištěn a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220208-33/ČJ-2018-040022, vyhoštěn dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Odvolání žalobce zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-39077-2/ČJ-2018-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 78 A 1/2019 - 32 (dále též „napadený rozsudek“). Jelikož žalobce uplatnil námitky výhradně k otázce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, aniž by jakkoli zpochybnil naplnění podmínek pro správní vyhoštění, zabýval se krajský soud pouze touto otázkou. Konstatoval, že žalovaná se otázkou přiměřenosti délky trvání zákazu vstupu žalobce na území členských států EU zabývala. Žalovaná přitom poukázala na skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění současně [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1. a 2. zákona o pobytu cizinců]. Dále zdůraznila, že zjištěné protiprávní jednání je závažné již samo o sobě, neboť v případě žalobce se jednalo od počátku o nelegální cestu motivovanou snahou proniknout schován ve vozidle do Spolkové republiky Německo, aby zde mohl za pomoci svých krajanů pracovat. Podle krajského soudu je tato argumentace adekvátní reakcí na odvolací námitku, že tříletý zákaz pobytu je zcela nepřiměřený faktickému několikahodinovému nelegálnímu pobytu na území České republiky. Žalobce se totiž záměrně vyhnul hraniční kontrole, jeho cílem bylo delší dobu pracovat v Německu a je u něj dáno riziko nedovoleného přistěhovalectví.

[3] Stanovení doby zákazu vstupu na území je věcí správního uvážení, u něhož soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací. Žádné takové pochybení krajský soud v projednávané věci neshledal, přičemž i sama žalovaná poukázala na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Žalovaná své závěry dostatečně zdůvodnila a vysvětlila, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem zjištěným skutečnostem. Krajský soud ve shodě se žalovanou vnímá jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně, neboť není držitelem platného cestovního dokladu a příslušného víza).

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Podle stěžovatele je tříletá doba zákazu vstupu na území nepřiměřená, neboť správní

pokračování

orgány rozhodující na témže úseku veřejné správy v oblasti ukončování pobytu cizinců ve shodných případech ukládají zákaz vstupu na území přibližně v jedné třetině maximální zákonné sazby. Napadené rozhodnutí tedy představuje zneužití správního uvážení. Krajský soud prakticky odmítl dobu zákazu vstupu stěžovatele na území Evropské unie přezkoumat a spokojil se s letmým konstatováním zákonnosti postupu žalované. Stěžovatel upozorňuje též na nižší míru porušení zákonných povinností, neboť kromě několikahodinového nelegálního pobytu se nedopustil žádného protiprávního jednání či trestné činnosti, nerespektování správního či trestního rozhodnutí, nevyužil padělané či pozměněné doklady a se správními orgány spolupracoval.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[9] Nejvyšší správní soud uvádí, že se krajský soud v napadeném rozsudku otázce přiměřenosti doby zákazu vstupu na území věnoval, neboť výslovně konstatoval, že správní uvážení musí být v tomto směru podepřeno důvody a nesmí být svévolné, diskriminační a ze strany správního orgánu zneužívající. Krajský soud přitom žádné pochybení žalované spočívající v překročení mezí správního uvážení neshledal. Ve shodě s žalovanou vyhodnotil jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru (vyhnul se hraniční kontrole) i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně). Není tedy pravdou, že by se krajský soud spokojil s letmým konstatováním zákonnosti postupu žalované. Z uvedeného posouzení je také zřejmé, že správní orgány při určení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie nevycházely pouze ze skutečnosti stěžovatelova několikahodinového nelegálního pobytu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná zhodnotila i

skutečnost, že stěžovatel byl od počátku srozuměn s protiprávností svého jednání, přičemž na cestě z Ruské federace využil placených služeb převaděčů.

[10] Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se stěžovatel dopustil nějakého dalšího protiprávního jednání či trestné činnosti, popř. že by nerespektoval správní či trestní rozhodnutí nebo využil padělané či pozměněné doklady. Pokud by tak učinil, mohl by být dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhoštěn s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce až 5 let. Správní orgány však v daném případě posuzovaly jiné konkrétní jednání stěžovatele. Není tudíž vadou napadeného rozhodnutí, pokud nebylo zohledněno, že se stěžovatel nedopustil jednání, které je z pohledu zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců nebezpečnější než to jednání, kterého se stěžovatel dopustil.

[11] K námitce, že se správními orgány stěžovatel spolupracoval, lze uvést, že stěžovatel sice vypovídal a nezatemňoval skutečnosti ohledně své totožnosti, avšak ve vztahu ke zjištění průběhu cesty z Ruské federace do schengenského prostoru a do České republiky ničeho neuvedl a se správními orgány nespolečně pracoval.

[12] Tvrzení stěžovatele, že správní orgány rozhodující na témže úseku veřejné správy v oblasti ukončování pobytu cizinců ve shodných případech ukládají zákaz vstupu na území přibližně v jedné třetině maximální zákonné sazby, stěžovatel nepodložil žádným odkazem na konkrétní rozhodnutí žalované, ve kterém by ve skutkově obdobném případě takto rozhodovala a které by v tomto směru dokládalo nějakou ustálenou správní praxi, od níž se ve věci stěžovatele žalovaná odklonila. Tuto argumentaci navíc stěžovatel nevznášel v žalobě, jedná se tudíž o námitku, která je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud doplňuje, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

[16] Usnesením krajského soudu ze dne 14. 1. 2019, č. j. 78 A 1/2019 - 17, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Zástupci, který byl stěžovateli

pokračování

ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasačních stížnostech byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (vyhotovení kasační stížnosti, návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z uvedených dvou úkonů 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč. Částka v celkové výši 8.228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu